USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. M.,** zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010, č. j. OAM - 163/ZA - 06 - PA03 - 2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2011, č. j. 56 Az 67/2010 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost ze dne 30. 11. 2011, směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2011, č. j. 56 Az 67/2010 - 71, **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Pěvě Skýbové, se sídlem Bartošova 4, 602 00 Brno, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 67/2010 - 71 ze dne 7. 9. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2010, č. j. OAM - 163/ZA - 06 - PA03 - 2010, jímž byla shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřípustná a řízení bylo zastaveno.

[2] Napadený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) shledal napadené správní rozhodnutí jako zákonné. K věci uvedl, že se ze strany žalobce jedná o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou vlast opustil v roce 1991 a do České republiky přicestoval v roce 1994. Žalobce od počátku uvádí, že ze své vlasti odešel

z politických důvodů, neboť nesouhlasí s tamním režimem, jeho náboženské přesvědčení jej pak vydělovalo z většinové společnosti. Nesouhlas žalobce vyjadřuje i k současnému režimu, neboť jejich prezident mluví jen anglicky a nezná jazyk tamějšího obyvatelstva. Pro podporu svých tvrzení žalobce odkázal krajský soud na některé internetové stránky, které v obecné rovině informovaly o bezpečnostní situaci na severovýchodě a východě Demokratické republiky Kongo a jednu zprávu o smrti výkonného ředitele lidsko-právní nevládní organizace v Kinshase. Těmi chtěl dokázat, že je v Kongu násilí. Tyto důkazy však krajský soud vyhodnotil tak, že neprokazují, že by v roce 2010 došlo k významné změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, která by mohla ovlivnit rozhodnutí ve věci. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce netvrdil žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly nové věcné posouzení žádosti. Žalobce zopakoval, že nesouhlasí s politickou situací v zemi svého původu a že má náboženské důvody, proč zemi opustil. Dříve zdůrazňoval, že nesouhlasí se šamany, nyní uvádí, že je husita. Žádné z těchto tvrzení však nejsou ve své podstatě odlišné od tvrzení v předchozích dvou řízeních, a proto žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když shledal žalobcovu žádost jako nepřípustnou.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní stěžovatel uvádí, že současné poměry v zemi jeho původu - v Kongu jsou i nadále pro člověka jeho náboženského i politického přesvědčení neslučitelné se životem. Dále stěžovatel uvádí, že správní orgán nepřihlédl k osobním důvodům, které jej vedly k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť jeho bratr žije v ČR, kde i stěžovatel hodlá žít a pracovat. Dále stěžovatel namítá, že ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti. Kasační stížnost stěžovatel opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) (nezákonnost spočívá v tom, že pro své evangelické náboženské vyznání a politické přesvědčení nemá možnost se obrátit s žádostí o ochranu svých občanských práv na orgány státní moci), písm. b) (nesprávná skutková zjištění) a písm. d) (soud porušil jednu ze stěžejních zásad řízení, neboť jednostranně vyložil zákon v neprospěch žalobce a nerespektuje rovnost stran) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k projednání kasační stížnosti proti rozsudku ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnost podle § 103 s. ř. s.

[5] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností podané kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele (srov. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaný pod č. 933/2006

Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz).

[6] Nejvyšší správní soud se tedy v souladu s výše uvedeným rozhodnutím a podle § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Otázkou, jaké důvody žádosti o mezinárodní ochranu lze pokládat za nové oproti žádosti dřívější, a tedy za důvody opodstatňující meritorní posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu, se zdejší soud zabýval již opakovaně ve svých rozhodnutích vykládajících zde aplikované ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Podle tohoto ustanovení je žádost o mezinárodní ochranu nepřípustná, *podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.* Citované ustanovení je vyloženo zejména v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65: „*Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávaní opakovaných žádostí.*“ V rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, Nejvyšší správní soud potvrdil, že pro případ opakované žádosti je věcné posouzení žádosti podmíněno tvrzením nových skutečností či zjištění. „*Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl.*“ V opačném případě je nucen správní orgán posoudit žádost jako nepřípustnou. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvedl, že žalovanému sdělil nové skutečnosti, aniž by však konkrétněji uvedl, které má na mysli. Skutečnost, že v České republice žije jeho bratr, že je stěžovatel evangelického vyznání, i nesouhlas s politickou a bezpečnostní situací v Kongu již stěžovatel tvrdil v předchozích řízeních.

[7] Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud při posuzování věci postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji neshledává přijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. Z tohoto důvodu o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku č. I. tohoto usnesení.

[8] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[9] Stěžovateli byla ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Pěva Skýbová, se sídlem Bartošova 4, 602 00 Brno. Ustanovená zástupkyně uplatnila dva úkony právní pomoci

(převzetí věci a sepis doplnění kasační stížnosti), k vyúčtování doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), mimosmluvní odměna náleží za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem. Na rozdíl od ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, kdy na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží odměna již za samotné převzetí a přípravu zastoupení, § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu vyžaduje první poradu s klientem. Poradu s klientem ovšem ustanovená zástupkyně netvrdila ani nedoložila, za tento úkon jí tedy Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal. Ze spisu vyplývá doplnění kasační stížnosti, za něž lze přiznat odměnu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 2100 Kč, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatele částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. Zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se uvedená částka zvyšuje na 2880 Kč. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu